

Arrest

nr. 156 557 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. SIMONS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te X op X. U woonde uw hele leven te Omdurman, beëindigde de secundaire school, en vatte nadien studies farmacie aan aan het Khartoum-college. U was echter niet steeds aanwezig bij de lessen, en u beëindigde deze studies niet. U werkte nadien bij een neef van u, die een zaak had waarbij land gekocht en verkocht werd. U sloot zich nadien aan bij de politie, in de loop van de maand oktober 2012. U diende voornamelijk zaken te vervoeren, en u diende ook te patrouilleren in de buitenwijken van Khartoem en Omdurman. Bij een huwelijksceremonie te Khartoum in de maand juli van het jaar 2013, werd u door uw directe overste – M.E.H.A. – meegedeeld dat u zou overgedragen worden aan een andere eenheid, die onder leiding van

de beruchte Hemmeti een militaire operatie zou moeten gaan uitvoeren in de provincie Zuid-Kordofan. U wou dit niet, en besloot niet langer naar uw werk te gaan, in de hoop dat u ontslagen zou worden omwille van onwettige afwezigheid. U bleef gedurende de maanden augustus en september in uw wijk, en ging er van de ene naar de andere plaats. Aan het einde van de maand september 2013 werd u evenwel gearresteerd. U werd aan een andere eenheid van de militaire politie overgedragen, en vastgehouden. Nadien werd u overgedragen aan de veiligheidsdiensten, waar u ondervraagd, vastgehouden en gemarteld werd. Een negental maanden na uw arrestatie, werd u met behulp van een bewaker die u leerde kennen in detentie, overgebracht naar een ziekenhuis. Deze bewakere had een plan voor u om te ontsnappen. U deed wat deze bewaker u opdroeg, en u slaagde erin ongezien uit het ziekenhuis te ontsnappen op 9 juli 2014. U ging daarop naar een zoon van een oom van uw vader, waar u telefoneerde naar een zekere Ma., die uw reis en vlucht uit Soedan kon regelen. U werd naar Port Sudan gebracht, waar u op 11 juli 2014 aan boord ging van een schip waarmee u Soedan verliet. U kwam aan te België op 31 juli 2014, en u vroeg de volgende dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, u heeft de door u geopperde vervolgingsfeiten, en het door u geopperd asielrelaas, niet aannemelijk weten te maken. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan deze.

Vooreerst kunnen meerdere tegenstrijdigheden worden opgemerkt, tussen uw verklaringen afgelegd tijdens het eerste en het tweede gehoor op het CGVS, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.

U verklaarde dat u in de loop van de maand juli 2013 aanwezig was op een huwelijksplechtigheid, en u zag dat het gezicht van uw overste M.E.H.A. veranderd was na de ceremonie (zie gehoorverslag CGVS I, p. 15). U verklaarde dat hij u toen vertelde dat u zou worden overgeplaatst naar een andere eenheid, die onder het bevel van Mohammed Hamdan Hemmeti zou staan, en u zou moeten gaan vechten in de provincie Zuid-Kordofan (zie gehoorverslag CGVS I, p. 18). Hij vertelde u eveneens dat de operatie plaats zou vinden op een plek te Zuid-Kordofan, die 'Al Kargo' heet (zie gehoorverslag CGVS I, p. 18). **U verklaarde voorts dat ook uw overste M.E.H.A. naar deze eenheid getransfereerd zou worden, maar hij u zei dat hij er niet wou gaan. Gevraagd of M.E.H.A. problemen kreeg omwille van het feit dat hij weigerde, gaf u aan het niet te weten, daar u geen contact meer had met hem sinds uw arrestatie.** Tijdens het tweede gehoor op het CGVS nogmaals gevraagd of M.E.H.A. zelf ook overgeplaatst zou worden, om aan deze operatie te Zuid-Kordofan deel te nemen, antwoordde u eerst, **de vraag ontwijkend**, dat hij net als vele anderen tegen deze missie gekant was (zie gehoorverslag CGVS II, p. 7). De vraag opnieuw gesteld, **antwoordde u – volkomen tegenstrijdig aan uw, hierboven reeds vermeldde, verklaring hieromtrent tijdens het eerste gehoor op het CGVS – dat hij er zelf niet aan moest deelnemen, maar enkel het materiaal en de personen van zijn eenheid moest overdragen. Dat u nu eens verklaarde dat uw overste – de persoon die u had gewaarschuwd dat u was geselecteerd om overgeplaatst te worden naar de betreffende eenheid – ook geselecteerd was, maar dit net als u weigerde, en dan weer eens verklaarde dat uw overste zelf niet geselecteerd was, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.** Gevraagd hoe deze - M.E.H.A. – van deze, eerder specifieke, informatie op de hoogte was, antwoordde u vaagweg **dat hij een commandant is, en hij naar mensen in zijn netwerk belde wanneer hij ervan hoorde** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 18). U, tijdens het tweede gehoor op het CGVS, gevraagd of M.E.H.A. deze informatie enkel aan u meedeelde, dan wel ook aan anderen die naar dezelfde eenheid zouden worden overgeplaatst, verklaarde u dat hij het eerst aan u zei, en daarna aan iedereen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 5). Gevraagd hoe M.E.H.A. van dit alles op de hoogte was, verklaarde u **dat hij de commandant was, en hij de hele eenheid officieel zou moeten overdragen** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4). Gevraagd of dat toen geen geheime informatie was, antwoordde u – **weinig overtuigend – dat er in Soedan niets geheim is.** U gewezen op het weinig overtuigende karakter van deze verklaring, verklaarde u **dat er geen geheimen bestonden in uw eenheid, en verklaarde u verder dat er in uw samenleving niets verstopt wordt.** U opnieuw gevraagd hoe M.E.H.A. wist dat u en alle andere betrokkenen naar die eenheid zouden worden overgeplaatst, verklaarde u **dat die informatie niet confidentieel was**, en president Bashir er elke dag over sprak in de media (zie gehoorverslag CGVS II, p. 6). Gevraagd of dat dan niet geheim was, dat Hamdan Hemmeti een militaire operatie in Zuid-Kordofan zou gaan leiden, antwoordde u **ontwijkend** dat deze persoon door de overheid groot gemaakt is. Nogmaals gevraagd hoe M.E.H.A. concreet wist dat dat die specifieke eenheid onder die specifieke persoon – Hemmeti – zou worden geplaatst om te gaan vechten,

verklaarde u dan weer te denken dat hij waarschijnlijk een bevel kreeg om zijn eenheid over te dragen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8). **Het dient opgemerkt dat uw wijzigende en vage verklaringen betreffende de vraag hoe uw overste van de militaire operatie in Zuid Kordofan, en de overplaatsing van uw eenheid, op de hoogte was, verder afbreuk doet aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas.**

U tijdens het eerste gehoor op het CGVS, gevraagd of u ook een zekere M.E.H.At. kent [die aan het hoofd staat van de politiekrachten te Khartoum, zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), antwoordde u te denken dat dat de commandant van de politie was (zie gehoorverslag CGVS I, p. 21). Gevraagd of dat dan iemand anders betreft, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe te denken dat er iemand was met die naam. U tijdens het tweede gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd wat er allemaal verteld werd tijdens de huwelijksceremonie waar u aanwezig was in de loop van de maand juli 2013, verklaarde u – zonder dat u er enige vraag werd gesteld naar het hierboven genoemde hoofd van de politie te Khartoum – dat M.E.H.A., uw directe overste, u vertelde dat u naar de eenheid van Hemmeti zou worden overgeplaatst, wanneer jullie samen zaten met M.E.H.At., van wie u voorts ook uitlegde dat hij de generaal is, en zijn titel 'Farik' luidt (zie gehoorverslag CGVS II, p. 4). Gevraagd wat deze ervan vond dat uw overste, M.E.H.A., aan iedereen vertelde dat ze onder de beruchte Hemmeti zouden moeten gaan vechten in Zuid-Kordofan, antwoordde u ontwijkend dat uw overste boos was, er vele doden vielen tijdens de oorlog met Zuid-Soedan, en begon u een uitleg over het politiek akkoord dat later met Zuid-Soedan gesloten werd. U de vraag nadien opnieuw gesteld, en erop aangedrongen de vraag te beantwoorden, antwoordde u – wederom ontwijkend – dat hij zei dat jullie er zou moeten gaan vechten als honden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 5). U nogmaals de vraag gesteld, antwoordde u uiteindelijk dat u dat niet weet daar u geen contact heeft met M.E.H.At.. U erop gewezen dat u eerder tijdens het gehoor vermeldde dat deze persoon ook aanwezig was op de huwelijksceremonie waarover u vertelde, verklaarde u die – M.E.H.At. – naam niet genoemd te hebben, en verklaarde u dat het de interviewer was die die naam noemde tijdens het eerste gehoor op het CGVS. U erop gewezen dat dat wel zo is, maar u tijdens het tweede gehoor zelf over deze persoon begon en zei dat hij aanwezig was op de huwelijksplechtigheid, ontkende u dat te hebben gezegd. **Het simpelweg ontkennen van verklaringen – die u, zoals ook duidelijk blijkt uit het gehoorverslag, wel degelijk zei – overtuigt echter niet.**

U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u in de loop van de maand september 2013 gearresteerd werd door agenten van de 33e divisie van de militaire politie, u door hen ondervraagd en vastgehouden werd, en nadien overgedragen aan de veiligheidsdienst die u vasthielden tot u uiteindelijk wist te ontsnappen nadat u naar het ziekenhuis was gebracht (zie gehoorverslag CGVS I, p. 16 en 17). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd door welke divisie u gearresteerd werd, verklaarde u dan weer gearresteerd te zijn door eenheden van de militaire politie, die u nadien overdroegen aan de veiligheidsdienst van divisie 33 (zie gehoorverslag CGVS II, p. 14). Gevraagd of u niet gearresteerd werd door eenheden van divisie 33, antwoordde u dat dat niet kan. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u – tegenstrijdig aan beide hierboven gegeven versies – dat u gearresteerd werd door agenten van de militaire politie, deze u overdroegen aan de militaire divisie 33, die u op hun beurt na twee weken opnieuw overgedragen zouden hebben aan leden van het veiligheidsapparaat (zie 'Vragenlijst CGVS', vraag 1 in administratief dossier). Wat betreft de door u afgelegde verklaringen op de DVZ dient dan wel vastgesteld dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS een begeleidende brief vanwege uw advocate neerlegde (zie gehoorverslag CGVS I, p. 2) – waar gewezen werd op 2 fouten die gemaakt zouden zijn tijdens het gehoor op de DVZ – namelijk dat u de operatie 'Final Summer' bedoelde, hoewel er 'Hot Summer' werd geschreven, en u gedurende 9 maanden werden vastgehouden en niet 7 (zie begeleidende brief vanwege advocate in administratief dossier) – en hierin nergens wordt vermeld dat de hierboven aangehaalde verklaringen foutief weergegeven zouden zijn.

Afgezien van de vaststelling dat deze en bovenstaande tegenstrijdige verklaringen reeds ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan het door u geopperde asielrelaas, dient opgemerkt dat onderstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen verder, en volledig, ondermijnen.

U verklaarde dat de militaire operatie te Zuid-Kordofan waaraan u moest deelnemen, de naam 'Operation Final Summer' wordt genoemd, en gevraagd of dat dan hetzelfde is als 'Operation Decisive Summer', verklaarde u dat dat dezelfde militaire operatie betreft, die steeds opnieuw wordt vernieuwd (zie gehoorverslag CGVS I, p. 3). Gevraagd wanneer de eerste fase van operatie 'Decisive Summer' doorging, antwoordde u dat het begon in het jaar 2012. Gevraagd of de Soedanese autoriteiten deze operatie publiekelijk aankondigden, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4). Gevraagd hoeveel keren die operatie reeds werd uitgevoerd, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe dat de eerste keer in 2012 was. Gevraagd wanneer de Soedanese autoriteiten de operatie

'decisive', dan wel 'final', 'summer operation' publiekelijk aankondigden, antwoordde u te denken in het midden, dan wel aan het einde, van 2012 (zie gehoorverslag CGVS I, p. 21). U geconfronteerd met de vaststelling **dat u tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde dat de Soedanese autoriteiten de door u genoemde militaire operatie te Zuid-Kordofan aankondigden in het begin van het jaar 2013, en er – eveneens begin 2013 – politieagenten uit uw eenheid, waaronder u, geselecteerd werden om hieraan deel te nemen, en gevraagd hoe het komt dat uw verklaringen afgelegd op het CGVS [namelijk dat, zoals hierboven reeds vermeld, u er pas een eerste keer iets over vernam tijdens de huwelijksceremonie in de maand juli]**, antwoordde u dat u niet weet waarom dat zo werd opgeschreven, en u op de DVZ hetzelfde zei als wat u op het CGVS zei, en verwees u naar vertaalproblemen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 20) – waarover u eerder opmerkte dat u denkt dat de tolk die u bijstond tijdens het gehoor op het CGVS afkomstig was uit Libië of Syrië, en niet zoal u klassiek Arabisch sprak (zie gehoorverslag CGVS I, p. 5). **Het dient echter opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan door u geopperde vertaalproblemen – immers, alle andere data die worden vermeld in deze vragenlijst stemmen wél overeen met de door u, op het CGVS, opgegeven data [nl. datum van arrestatie in september 2013, ontsnapping op 9 juli 2014], en er werd - wat betreft de datum 'begin 2013', wanneer de agenten geselecteerd werden - nog bij gepreciseerd dat u de exacte datum niet kent, waarna het verslag u nogmaals werd voorgelezen alvorens u het handtekende. Er valt ook helemaal niets te lezen wat betreft deze tegenstrijdigheid in de (hierboven reeds vermeldde) begeleidende brief vanwege uw advocate die u neerlegde. Dat u, nadat u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid betreffende het moment dat de Soedanese autoriteiten de militaire operatie aankondigden waaraan u zou moeten deelnemen, alsook betreffende het moment dat u geselecteerd zou zijn geworden voor deze deelname, plots gewag maakte van vertaalproblemen – hoewel u eerder op geen enkel moment wees op de vaststelling dat dit foutief zou neergeschreven zijn, en er dit betreffende ook helemaal niets te lezen valt in de begeleidende brief vanwege uw advocate (waarin net wordt gewezen op zaken die volgens u foutief genoteerd zouden zijn in de vragenlijst, ingevuld op de DVZ) – overtuigt niet. Deze vaststelling doet dan derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.**

U tijdens het tweede gehoor op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat alle rapporten m.b.t. de door u genoemde 'Operation Decisive Summer' stellen dat deze operatie voor de allereerste keer werd aangekondigd in april 2014 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), antwoordde u dat dat waarschijnlijk een hernieuwing betreft van dezelfde operatie (zie gehoorverslag CGVS II, p. 10). U erop gewezen dat, in december 2014, de operatie 'Decisive Summer 2' aangekondigd werd, antwoordde u dat het niet mogelijk is dat de eerste uitvoering van deze militaire operatie in april 2014 werd aangekondigd. Het dient evenwel vastgesteld dat de Militaire operatie 'Decisive Summer' pas voor het eerst als dusdanig publiekelijk werd aangekondigd in de maand april van het jaar 2014, en deze operatie voor de eerste maal werd hernieuwd in december 2014 onder de naam 'Decisive Summer 2'. Hoewel er inderdaad een eerste troepenmacht van de 'Rapid Support Forces' werd ingezet te Zuid Kordofan in de maand november 2013, die door de u genoemde 'Hemmeti' [volledige naam: Brigadier General Muhammad Hamdan Dalgo] gerekruteerd werden in de loop van augustus 2013 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), betrof dit geenszins een hernieuwing van een operatie die reeds een eerste keer werd aangekondigd in de loop van het jaar 2012 en sindsdien reeds meermaals hernieuwd, zoals u opperde.

U legde voorts verklaringen af die erop wijzen dat u zich niet eens te Khartoem, dan wel te Omdurman, bevond in de loop van de maand augustus en september van het jaar 2013. Immers, u gevraagd of u weet heeft van enige overstromingen in Khartoem of Omdurman, dan wel in Soedan in het algemeen, voorafgaand aan uw arrestatie in de maand september 2013, verklaarde u dat er geen overstromingen waren in de wijk waar u woonde (El Fiteihab), en voegde u eraan toe dat u toen uw wijk niet uitging (zie gehoorverslag CGVS II, p. 10). Gevraagd of u dan helemaal niets vernam betreffende overstromingen, voorafgaand aan de maand september 2013, antwoordde u ontkennend, verklaarde u daarover niets gehoord te hebben, en voegde u er nogmaals aan toe dat er in uw wijk niets was. Gevraagd of er elders dan in uw wijk overstromingen waren, antwoordde u het niet te weten en voegde er nog aan toe dat het dan wel regenseizoen is. Het dient echter vastgesteld, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat in augustus 2013 de stad, en Khartoem en de regio rondom getroffen werden door de ergste overstromingen in de laatste 25 jaren, er in Khartoem en omstreken zo'n 180 000 mensen aantastte en dat er omwille van de slechte respons op de overstromingen door de overheid, protest uitbrak te Omdurman. De overstromingen veroorzaakten schade aan publieke gebouwen, waaronder scholen, ziekenhuizen, kantoren, winkels, markten en waterzuiveringsvoorzieningen, en ondergelopen straten, en vingen aan na overdreven veel regenval sinds eind juli 2013, waarna vele mensen in west-Omdurman op straat liepen met alles

wat ze konden redden nadat hun huizen vernield werden. Dat u over deze overstromingen helemaal niets weet te vertellen, en u blijkbaar niet weet dát er grote overstromingen waren te Khartoum en Omdurman in de loop van augustus 2013, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u tijdens deze maand, tot aan uw arrestatie eind september, in uw wijk was te Omdurman, en u van de ene naar de andere plek in uw wijk ging, gezien het allerm minst geloofwaardig is dat u op geen enkel moment de hierboven vermelde overstromingen opgemerkt zou hebben, dan wel erover gehoord zou hebben. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de door u geopperde aanwezigheid te Khartoum/Omdurman in de loop van de maand augustus 2013.

Gevraagd of er iets gaande was in Khartoum wanneer u gearresteerd werd in september 2013, antwoordde u dat er protesten waren tegen de verhoging van de prijzen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 21). Gevraagd of de protesten al gaande waren wanneer u gearresteerd werd, antwoordde u, **de vraag ontwijkend**, dat de protesten plaatsvonden aan het einde van de maand september (zie gehoorverslag CGVS I, p. 22). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wanneer u gearresteerd werd, antwoordde u eind september 2013 (zie gehoorverslag CGVS II, p. 9). Gevraagd of de protesten toen al begonnen waren, antwoordde u, **de vraag opnieuw ontwijkend**, dat er **'afzonderlijke protesten'** waren. Later tijdens het gehoor gevraagd wat u weet over de protesten die plaatsvonden in Khartoum en Omdurman in september 2013 antwoordde u dat er protesten waren omwille van de verhoogde voedselprijzen, en verklaarde u verder dat er op verschillende plaatsen protesten waren, maar **deze protesten niet zo sterk waren** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13). Gevraagd hoe u die protesten zou beschrijven, en bij wijze van voorbeeld gevraagd of het eerder een aantal kleine protesten waren, dan wel of het massaprotesten betrof, antwoordde u vaagweg dat **'er protesten waren waaraan een aantal mensen deelnamen'**, maar dat protesten in Soedan nooit lang duren. Gevraagd hoelang het protest aanhield in de loop van de maand september, antwoordde u – **nadat de vraag u nog tweemaal herhaald werd – dat het in totaal 3 of 4 dagen duurde** en u voegde eraan toe dat het niet georganiseerd was (zie gehoorverslag CGVS II, p. 14). Gevraagd wanneer in de maand september deze protesten plaatsvonden, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of het in het begin van de maand september was, dan wel eerder in het midden van de maand, dan wel aan het einde van de maand, antwoordde u opnieuw het niet te weten. Gevraagd of het protest nog gaande was, wanneer u gearresteerd werd eind september 2013, dan wel of het al gedaan was, dan wel nog niet begonnen, antwoordde u opnieuw het niet meer te weten. **Het dient ten eerste opgemerkt dat het hoegenaamd niet aannemelijk is dat u zich niet zou herinneren of de september-protesten te Khartoem reeds gaande, dan wel reeds ten einde, dan wel nog niet begonnen waren, wanneer u gearresteerd werd in september 2013, zeker gezien u wel op de hoogte blijkt te zijn dát er protest plaatsvond.** Voorts dient vastgesteld dat protesten eerst uitbraken op 22 september 2013 te Wad Madani, het protest snel uitspreidde naar Khartoum en Omdourman, waar de meest geconcentreerde periode van protest, plaatsvond van 24 tot 29 september 2013, een periode waarin meer dan 170 protestanten gedood werden, dat het internet geblokkeerd werd op 25 en 26 september, en dat meer dan 800 mensen gearresteerd werden naar aanleiding van deze protesten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts blijkt dat de schaal van het geweld tegen en doden van manifestanten ongezien was in de hoofdstad Khartoem, en het best vergeleken kan worden met het gebruik van geweld na de aanval op Khartoem vanwege de rebellengroep 'Justice and Equality Movement' in 2008. Zo zouden vanaf de start van de protesten op 23 september 2013, grote aantallen gewapende veiligheidskrachten ingezet zijn, waaronder verschillende politiekrachten, militairen, veiligheidsdiensten en overheidsmilities. Dat u deze protesten geenszins weet te situeren in de maand september – voor of na uw arrestatie – en u deze protesten beschreef als 'afzonderlijke protesten' die 'niet zo sterk waren' en waaraan 'een aantal' mensen deelnam, alsook uw verklaring dat die protesten niet langer dan drie of vier dagen duurden, zijn verklaringen die geenszins stroken met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat deze protesten massaprotesten betroffen, waaraan vele mensen deelnamen, en waartegen een enorme politie- en legermacht werd ingezet die een ongeziene schaal van geweld gebruikte tegen de vele manifestanten. Deze vaststellingen doen dan ook verder fundamenteel afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen in de loop van de maanden augustus en september 2013, zich te Khartoem en Omdurman te hebben bevonden. Er kan hieraan dan ook geen geloof gehecht worden.

Voorts dienen uw verklaringen wat betreft uw taken en verantwoordelijkheden als lid van de politie te Khartoum, opgemerkt. Gevraagd wat u allemaal moest doen als politieagent, en wat uw taken en verantwoordelijkheden waren, antwoordde u dat u zaken transporteerde, zoals dozen die u vervoerde van uw basis naar de militaire basis 'Al Yarmok', voedsel, water en kleren van Khartoum naar uw basis, en u voegde eraan toe dat u ook zou meedoen aan 'Tof', waarbij u samen met andere agenten van uw eenheid patrouilleerde (zie gehoorverslag CGVS I, p. 9 en 10). Tijdens het tweede

gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd naar uw dagelijkse bezigheden als politieagent, antwoordde u dat u soms naar Al Yermok ging, vanwaar u militair materiaal vervoerde naar uw basis, en legde ook uit dat u soms naar het pakhuis ging waar het materiaal is, dat u dan uitdeelde bij verschillende politiekantoren (zie gehoorverslag CGVS II, p. 11). U voegde eraan toe dat u ook twee keer per week patrouilleerde in de buitenwijken van Khartoum en Omdurman. U geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het interview op de DVZ verklaarde dat u aangesteld was bij de oproerpolitie, jullie optraden bij grote problemen, jullie beter bewapend waren dan het leger, en dat u bestuurder was van een politiewagen met daarop een automatisch geweer (zie 'Vragenlijst CGVS, punt 5 in administratief dossier), antwoordde u, naast de kwestie en ontwijkend, dat uw eenheid ook over vliegtuigen en helikopters beschikt, dat jullie modern materiaal hadden, en er een groep mensen in Egypte werd getraind (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12). U opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde dat u bij de oproerpolitie zat, jullie beter bewapend waren dan het leger, en u rondreed met een wagen waarop een automatisch geweer stond, en gevraagd of u dan – gegeven deze verklaringen – ook geen andere taken had dan enkel zaken vervoeren, en wat patrouilleren, antwoordde u, wederom de vraag ontwijkend, dat u dacht dat u bij de gewone politie ging wanneer u zich aansloot. U opnieuw wijzend op de incoherentie tussen uw verklaringen afgelegd op de DVZ en deze afgelegd op het CGVS, antwoordde u dat dat ging over de [militaire] operatie waaraan u ontsnapte. Gevraagd of u dan niet rondreed met zo'n wagen, antwoordde u dat u wel met zo'n wagen rondreed. Nadien herhaalde u nog eens dat uw taken erin bestonden zaken te vervoeren en te patrouilleren in de buitenwijken van Khartoum. Gevraagd of u voorbeelden kunt geven van 'zware problemen' waarbij u moest optreden [gegeven uw verklaringen afgelegd op de DVZ], antwoordde u dat u nooit aan iets dergelijks deelnam wanneer u er was. Gevraagd waarom u dan moest rondrijden met een wagen met een volautomatisch geweer op, antwoordde u, weinig overtuigend, het ook niet te weten. Gevraagd of de fabriek Al Yermuk, van waar u zaken diende te transporteren, ooit aangevallen werd, antwoordde u bevestigend dat er een aanval was op de fabriek in het jaar 2013, dat u niet precies meer weet wanneer, maar dat de aanval geleid werd door Israël (zie gehoorverslag CGVS II, p. 17). Gevraagd of u dan reeds bij de politie werkte, wanneer die fabriek aangevallen werd, antwoordde u dat u het niet kan zeggen, en dat u verward bent (zie gehoorverslag CGVS II, p. 18). Gesteld dat u dat toch wel moet weten, gezien u er soms moest gaan voor uw werk, antwoordde u dat u dat inderdaad zou moeten weten, maar dat u verward bent. Het dient vastgesteld, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat de fabriek Yermuk gebombardeerd werd op 23 oktober 2012, en dat Israël als verantwoordelijke werd aangeduid door de Soedanese autoriteiten. Dat u niet zou weten of u reeds bij de politie werkte op het moment dat deze aanval plaatsvond, en dat u eveneens verklaarde dat dit gebeurde in het jaar 2013, overtuigt niet, zeker gegeven de vaststelling dat u verklaarde zich aangesloten te hebben bij de politie in de maand oktober van het jaar 2012 (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4). Dit gegeven zijnde is het geenszins aannemelijk dat u niet zou weten of deze fabriek aangevallen werd voor of nadat u bij de politie ging werken, gezien het vervoeren van materiaal vanuit deze fabriek een van uw verantwoordelijkheden zou zijn geweest. **Het dient dan ook geconcludeerd dat uw verklaringen wat betreft uw taken en verantwoordelijkheden als lid van de 'centrale reservekrachten' van de politie, niet weten te overtuigen.**

Tot slot dienen uw verklaringen wat betreft uw religieuze opvattingen opgemerkt.

U verklaarde noch politiek, noch religie graag te hebben (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10). Gevraagd naar meer uitleg, verklaarde u niet religieus te zijn, en legde u uit dat christenen in Soedan als vijanden worden gezien (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10 en 11). Gevraagd of u zichzelf als moslim beschouwt, antwoordde u dat u niet gelovig bent, maar u wel de religie van anderen respecteert, **u er niet over wilt discussiëren met mensen, u daardoor geen moeilijkheden wilt en u er niet over praat, u het voor uzelf houdt, het aan niemand vertelt, en andere religies respecteert** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11). U gevraagd of u ooit problemen kende omwille van uw mening met betrekking tot religie, antwoordde u bevestigend, en legde u uit dat u op nieuwjaar van het jaar 2010 alcohol dronk samen met anderen, jullie ook meisjes bij zich hadden, en u omwille daarvan zweepslagen kreeg. Gevraagd of u ook officieel van iets werd beschuldigd, gegeven uw verklaring gestraft te zijn met zweepslagen, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u ooit nog andere problemen kende in Soedan omwille van uw religieuze opvattingen, verklaarde u dat u eens een meisje van Zuid-Soedanese herkomst een lift gegeven had, en uw vriend die bij u zat in de wagen zei dat dat een vuil meisje was (zie gehoorverslag CGVS I, p. 12 en CGVS II, p. 16) – hoewel niet ingezien kan worden hoe dit een probleem zou uitmaken ten gevolge van uw religieuze opvattingen. U verklaarde daarnaast nog dat u niet wilt meedoen aan het vasten, en u tijdens de ramadan niet kunt eten wanneer anderen het zien (zie gehoorverslag CGVS I, p. 12). Gevraagd of u ooit nog andere problemen kende omwille van uw religieuze opvattingen, antwoordde u ontkennend. U tijdens het tweede gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd naar de zweepslagen die u kreeg naar aanleiding van het drinken van alcohol, antwoordde u dat u gestopt werd met uw wagen bij een politiepost, ze aan uw adem roken en vaststelden dat u

alcohol had gedronken, maar dat dat de politie eigenlijk niet kan schelen, en ze enkel op de meisjes uit waren die u vergezelden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 16). Gevraagd of het er dan eigenlijk niet toe deed of u alcohol gedronken had, antwoordde u dat het hen niet kan schelen. Gevraagd of u dan gestraft werd, hoewel u niet veroordeeld werd, antwoordde u dat u wel degelijk met een zweep geslagen werd (zie gehoorverslag CGVS II, p. 17). Gevraagd waar u dan zweepslagen kreeg, antwoordde u 'op de rechtbank'. Gevraagd of u dan wél veroordeeld werd – gegeven uw verklaringen dat u in de rechtbank zweepslagen kreeg, antwoordde u dat het drie oudere mensen van de wijk waren, die naar u kwamen en u veroordeelden volgens de sharia-regels. Gevraagd of u veroordeeld werd, dan wel geslagen door drie personen in uw wijk, antwoordde u dat zo'n misdaad een 'hadiya-misdaad' is, dat u daarom tot 40 zweepslagen werd veroordeeld, en er soms ook een boete wordt gegeven. Gevraagd of u enige documenten had van uw veroordeling voor het drinken van alcohol, verklaarde u dat er geen documenten worden gegeven bij een hadiya-misdaad. U geconfronteerd met de vaststelling dat, m.b.t. sharia-regels die in de wet geïmplementeerd zijn, er normalerwijze een vonnis wordt afgeleverd, waarin gepreciseerd wordt welke wetsartikelen overtreden werden, antwoordde u dat ze nooit papieren geven. Het dient echter vastgesteld dat het drinken van alcohol in Soedan een 'Hudud-misdaad' is en geen 'hadiya-misdaad', het verbod op het drinken van alcohol wel degelijk in de Soedaneese wetgeving werd geïmplementeerd (artikel 78 in het Soedanees strafwetboek, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), en dat personen die alcohol drinken, dan wel dronken zijn, op een openbare plaats, naast de zweepslagen ook bestraft worden met een gevangenisstraf van maximum één maand. Gegeven deze vaststellingen zijn uw verklaringen hieromtrent, waarbij u aangaf dat het drinken van alcohol een 'hadiya-misdaad' is, dat men geen enkel document zou krijgen bij een veroordeling voor het drinken van alcohol, en de rechtbank die hierover oordeelt bestaat uit ouderen in de wijk, dan ook niet geloofwaardig. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan deze. Wat betreft de andere problemen die u zou kennen omwille van uw religieuze opvattingen, met name dat u heimelijk zou moeten eten tijdens de ramadan, dient vastgesteld dat dit geen inbreuk uitmaakt op uw basisrechten. Evenmin is een verbod op het drinken van een alcohol, een inbreuk op uw mensenrechten.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u de door u geopperde vervolgingsfeiten in Soedan, niet aannemelijk heeft weten te maken, en er geen geloof gehecht kan worden aan deze. U heeft derhalve niet aannemelijk weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. U legde, tijdens het eerste gehoor op het CGVS, een medisch attest neer waarin meegedeeld wordt dat uw linker teelbal gezwollen is, u erectieproblemen kent, en dat u aan de dokter uitlegde geschopt te zijn door Soedaneese regeringssoldaten. Het medisch attest stelt verder dat de oorzaak van uw problemen aan uw teelbal, een gevolg is van een cyste, en derhalve niet van een trauma. Voorts valt er te lezen dat u ook een misvorming zou hebben aan de nagelplaat van uw rechterduim, en u een drietal littekens zou hebben op uw linker handrug. U legde, tijdens het tweede gehoor op het CGVS, een tweede medisch attest neer, van een andere dokter, waarin gesteld wordt dat u een groot restletsel heeft, een litteken van een brandwonde ter hoogte van uw nek, scapulaire streek en axillaire streek rechts. Er wordt voorts vermeld dat u aan erectieproblemen lijdt en u zelfmoordgedachten zou hebben. Het dient echter opgemerkt dat medische vaststellingen geen uitsluitel bieden met betrekking tot de oorzaak en omstandigheden waarin bepaalde littekens opgelopen zouden zijn - er kunnen enkel mogelijke oorzaken worden uitgesloten, zoals gebeurde in het eerste medische verslag dat u neerlegde. De loutere vaststellingen dát u littekens heeft, zegt niets over de oorzaak van deze littekens, de tijd, plaats en omstandigheden in dewelke u deze littekens zou opgelopen hebben. Deze documenten weten de hierboven gemaakte vaststellingen derhalve niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Medische vaststelling Dr. D. N. dd. 04.08.2015", "Bevestiging afspraak met Dr. D. dd. 15.06.2015", "Medische vaststelling Dr. L.R. dd. 09.03.2015". Bij brief van 17 augustus 2015 legt verzoeker kopieën neer van "Arabisch document I" en "Arabisch document II" met vertaling. Ter zitting legt verzoeker de originelen van deze laatste stukken neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 juni 2015 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 en van het motiveringsbeginsel.

Betreffende de verklaringen inzake de overplaatsing van zijn overste, M.E.H.A., is verzoeker van oordeel *“dat het CGVS op selectieve wijze bepaalde elementen uit de verhoren heeft geplukt en naast elkaar geplaatst heeft om een vermeende tegenstrijdigheid te creëren”*. Hij meent dat hij *“zowel in het eerste als in het tweede verhoor eenzelfde feitenrelaas heeft opgehangen dat overeenstemt met de waarheid. Desbetreffende commandant zou als dusdanig niet in betreffende eenheid worden geplaatst om te vechten in Zuid-Kordofan, maar zou wel betrokken zijn bij de overdracht van manschappen en materieel, hetwelk geheel niet onlogisch is.”*. Volgens hem is de beweerde incoherentie *“bovendien niet van die orde om zijn verhaal onderuit te halen. Het betreft immers de persoonlijke situatie van een ander persoon, die bovendien geen naast familielid is noch behoort tot de kring van naasten.”*. Waar hem tegenstrijdige verklaringen ten laste worden gelegd over de wijze waarop zijn overste werd ingelicht over de militaire operatie in Zuid-Kordofan vraagt verzoeker zich af: *“Waarom zou verzoeker op de hoogte dienen te zijn van de wijze waarop zijn overste werd ingelicht?”*. Hij acht het *“logisch dat de verklaringen op dit punt eerder vaag zijn, daar deze informatie nooit in zulke gedetailleerde mate is overgemaakt aan verzoeker noch dat hij hierbij persoonlijk aanwezig was. De enig relevante en pertinente boodschap in deze is dat verzoeker op dwingende wijze werd overgeplaatst naar een nieuwe eenheid ten einde ingeschakeld te worden als soldaat.”*.

Aangaande zijn verklaringen over M.E.H.A. benadrukt verzoeker dat hij in het eerste verhoor heeft aangegeven *“niet meer geconcentreerd te zijn”*. Hij vindt dit *“ook niet onlogisch daar de vraag op het einde van een vier uren durend verhoor werd gesteld. De vraagstelling over betreffende persoon kwam dermate laat aan bod in het eerste interview, dat het niet onredelijk is dat verzoeker onmiddellijk een pasklaar en helder antwoord kan geven.”*. Dat hij *“dan naderhand, ter gelegenheid van een tweede verhoor hierop terugkeert, is de evidentie zelve”*, aldus verzoeker.

Inzake zijn arrestatie stelt hij dat hij ook in het eerste verhoor verklaard had dat de militaire politie hem heeft gearresteerd, net zoals dit in het tweede verhoor werd medegedeeld. Het valt volgens verzoeker *“niet uit te sluiten dat in eerste verhoor een misverstand is gerezen en/of een verkeerd begrip van het feitenrelaas in hoofde ondervragers”*. Hij acht het *“opvallend dat in de beslissing dd. 07.05.2015 de component ‘33ste divisie’ voor de betreffende dienst werd geplaatst. In de verhoren werd deze component duidelijk achter het begrip militaire politie geacteerd. Dit vormt in deze een bevestiging van bovenvermelde ongelukkige overname in het verslag, in strijd met de uitspraken en intenties van verzoeker, dewelke louter en alleen trachtte aan te duiden door wie hij werd gearresteerd, zijnde nl. de militaire politie.”*. Verzoeker wijst *“op de gerezen communicatieproblemen tussen de tolk en verzoeker gedurende de verhoren bij het CGVS. De aanwezige tolk was immers naar alle waarschijnlijkheid afkomstig uit het Midden-Oosten en dus niet uit de regio waar verzoeker afkomstig is.”*. Hij legt uit dat hij onder meer werd geconfronteerd *“met de Engelstalige terminologie van welbepaalde oorlogsoperaties”*. Het is volgens hem *“duidelijk dat op dit punt de miscommunicatie, al dan niet gesteund op verkeerde vertalingen, tussen verzoeker en tolk ernstige repercussies zouden hebben. De vermeende tegenstrijdigheden dienen dan ook geheel buiten beschouwing te worden gelaten.”*. Hij voegt hier nog aan toe dat hij *“geenszins een journalist of een hooggeplaatst militair persoon (is) dewelke op zeer gedetailleerde wijze op de hoogte is van de oorlogsvoering”*.

Aangaande zijn verblijf te Khartoem en Omdurman benadrukt verzoeker dat hij *“in deze periode ondergedoken zat naar zijn weigering om als soldaat ingeschakeld te worden”*. Het lijdt volgens hem *“geen twijfel dat tegen dergelijke achtergrond verzoeker niet per exact detail kan weergeven welke gebeurtenissen zich hebben afgespeeld in zijn land/regio waar hij verbleef”*. Hij merkt nog op *“dat Soedan reeds ettelijke jaren onstabiel is. Het zekere mate van gewenning aan crisissituaties is hierbij een courant fenomeen.”*.

Wat zijn rol bij de politie in Soedan betreft, stelt hij dat hij *“telkenmale (heeft) aangegeven, en dit op afdoende gedetailleerde wijze, waaruit zijn takenpakket bij de politie bestaan heeft, zijnde bestuurder van een politievoertuig, ingezet voor transport en patrouilleren”*.

Ten slotte benadrukt verzoeker de miscommunicatie tussen hem en de tolk. Volgens hem is er *“tijdens de verhoren voor het CGVS in grote mate verwarring ontstaan bij verzoeker over de gestelde vragen gelet op de miscommunicatie tussen verzoeker en tolk. Aangezien de tolk vermoedelijk afkomstig was uit het Midden-Oosten, en aldus er zich communicatie – en vertaalproblemen hebben voorgedaan, is het recht van verdediging en het recht om gehoord te worden op een afdoende wijze ernstig in het gedrang gekomen. Zodat ten dien einde dient vastgesteld te worden dat de vermeende incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld door het CGVS zonder grond zijn.”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.3.1. Verzoeker dient waarachtige verklaringen af te leggen en minstens aan te tonen dat hij aanwezig was op de plaatsen die geleid hebben tot zijn vervolging aldaar.

2.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen dermate tekort schieten dat hij zich in augustus en september 2013 niet kon bevinden in Khartoem/Omdurman.

Verzoeker was geheel onbekend met de crisisperiode in Khartoem en Omdurman in 2013. Hij wist niet dat in augustus 2013 de stad, Khartoem en de regio rondom getroffen werden door de ergste overstromingen in de laatste 25 jaren, die in Khartoem en omstreken zo'n 180 000 mensen aantastten, en dat er omwille van de slechte respons op de overstromingen door de overheid protest uitbrak te Omdurman. Noch kende hij de gevolgen ervan, en de schade aan publieke gebouwen, waaronder

scholen, ziekenhuizen, kantoren, winkels, markten, waterzuiveringsvoorzieningen en ondergelopen straten, waarna vele mensen in west-Omdurman op straat liepen met alles wat ze konden redden nadat hun huizen vernield werden (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat verzoeker hierover geheel niets wist kan slechts bevestigen dat hij deze grote overstromingen niet meemaakte in Khartoem en Omdurman in de loop van augustus 2013.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt voorts dat er protesten uitbraken op 22 september 2013 te Wad Madani, dat het protest snel uitspreidde naar Khartoem en Omdurman, waar de meest geconcentreerde periode van protest plaatsvond van 24 tot 29 september 2013, een periode waarin meer dan 170 protestanten gedood werden, dat het internet geblokkeerd werd op 25 en 26 september en dat meer dan 800 mensen gearresteerd werden naar aanleiding van deze protesten. De schaal van het geweld tegen en doden van manifestanten was ongezien in de hoofdstad Khartoem en kan het best vergeleken worden met het gebruik van geweld na de aanval op Khartoem vanwege de rebellengroep 'Justice and Equality Movement' in 2008. Zo zouden vanaf de start van de protesten op 23 september 2013 grote aantallen gewapende veiligheidskrachten ingezet zijn, waaronder verschillende politiekrachten, militairen, veiligheidsdiensten en overheidsmilities. Verzoeker kon zich wel protesten tegen de verhoging van de prijzen herinneren, maar kon niet aangeven of de septemberprotesten te Khartoem reeds gaande, dan wel reeds ten einde, dan wel nog niet begonnen waren, wanneer hij gearresteerd werd in september 2013. Hij beschreef deze protesten verder als *"afzonderlijke protesten"* die *"niet zo sterk waren"* en waaraan *"een aantal"* mensen deelnam en hij beweerde dat die protesten niet langer dan drie of vier dagen duurden. Deze verklaringen stroken echter geenszins met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat deze protesten massaprotesten betroffen waaraan vele mensen deelnamen en waartegen een enorme politie- en legermacht werd ingezet die een ongeziene schaal van geweld gebruikte tegen de vele manifestanten. Deze vaststellingen ondergraven verder verzoekers beweerde verblijf in Khartoem/Omdurman, in augustus-september 2013.

Dat verzoeker *"in deze periode ondergedoken zat"*, dat hij *"tegen dergelijke achtergrond niet per exact detail kan weergeven welke gebeurtenissen zich hebben afgespeeld in zijn land/regio waar hij verbleef"* en *"dat Soedan reeds ettelijke jaren onstabiel is. Het zekere mate van gewenning aan crisissituaties is hierbij een courant fenomeen."*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan zijn frappante onwetendheid geenszins verschonen en bovendien kan niet worden ingezien dat het al dan niet ondergedoken zitten afbreuk kan doen van de veiligheid van mensen bij overstromingen. Van iemand met verzoekers profiel, die de secundaire school beëindigde en hogere studies aanvatte en die op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs verklaarde dat hij als politieagent moest optreden bij zware problemen, kan wel degelijk worden verwacht dat hij zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving op geloofwaardige wijze kan toelichten, temeer daar dergelijke overstromingen, *"crisissituaties"* en de daarmee gepaard gaande aanwezigheid van politie en leger, des te problematischer kunnen zijn voor iemand die beweert ondergedoken te moeten leven.

Dat verzoeker dermate weinig bekend is met zijn eigen waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld ondermijnt dan ook zijn gehele geloofwaardigheid, alsook zijn bewering dat hij tot aan zijn arrestatie eind september in zijn wijk te Omdurman verbleef en hij van de ene naar de andere plek in zijn wijk ging. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Khartoem/Omdurman in augustus-september 2013 kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die hij daar gekend zou hebben.

2.3.3. De geloofwaardigheid van verzoekers problemen wordt verder ondermijnd door de talrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Zo legde verzoeker bevreemdende en incoherente verklaringen af over zijn taken en verantwoordelijkheden bij de politie. Op het Commissariaat-generaal stelde hij dat hij zaken transporteerde, zoals dozen die hij vervoerde van zijn basis naar de militaire basis 'Al Yarmok', voedsel, water en kleren van Khartoem naar zijn basis, en dat hij samen met andere agenten van zijn eenheid patrouilleerde (gehoor van 26 januari 2015, p. 9-10). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat hij soms naar Al Yarmok ging, vanwaar hij militair materiaal vervoerde naar zijn basis, dat hij soms naar het pakhuis ging waar het materiaal is, dat hij dan uitdeelde bij verschillende politiekantoren (gehoor van 8 april 2015, p. 11) en dat hij ook twee keer per week patrouilleerde in de buitenwijken van Khartoem en Omdurman. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde hij echter dat hij aangesteld was bij de oproerpolitie, dat ze optraden bij grote problemen, dat ze beter bewapend waren dan het leger en dat hij bestuurder was van een politiewagen met daarop een automatisch geweer. Op het Commissariaat-

generaal gevraagd of hij voorbeelden kon geven van 'zware problemen' waarbij hij moest optreden, antwoordde verzoeker dat hij nooit aan iets dergelijks deelnam wanneer hij er was. Hij bevestigde dat hij moest rondrijden met een wagen met een volautomatisch geweer op, maar verklaarde niet te weten waarom. Gevraagd of de fabriek Al Yermuk, van waar hij zaken diende te transporteren, ooit aangevallen werd, antwoordde hij dat er een aanval was op de fabriek in het jaar 2013, dat hij niet precies meer weet wanneer, maar dat de aanval geleid werd door Israël (gehoor van 8 april 2015, p. 17). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de fabriek Yermuk gebombardeerd werd op 23 oktober 2012 en dat Israël als verantwoordelijke werd aangeduid door de Soedanese autoriteiten. Verzoeker kon echter niet aangeven of hij toen reeds bij de politie werkte (gehoor van 8 april 2015, p. 18), terwijl hij eerder had aangegeven dat hij zich bij de politie had aangesloten in oktober 2012 (gehoor van 26 januari 2015, p. 4). Dat verzoeker zich dergelijke bombardementen kort na zijn aansluiting bij de politie niet zou herinneren is niet redelijk.

Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor dat ook zijn overste M.E.H.A. naar de eenheid onder bevel van Hemmeti getransfereerd zou worden (gehoor van 26 januari 2015, p. 18), terwijl hij tijdens het tweede gehoor beweerde dat M.E.H.A. er zelf niet aan moest deelnemen, maar enkel het materiaal en de personen van zijn eenheid moest overdragen (gehoor van 8 april 2015, p. 7). Dat hij *"zowel in het eerste als in het tweede verhoor eenzelfde feitenrelaas heeft opgehangen dat overeenstemt met de waarheid. Desbetreffende commandant zou als dusdanig niet in betreffende eenheid worden geplaatst om te vechten in Zuid-Kordofan, maar zou wel betrokken zijn bij de overdracht van manschappen en materieel, hetwelk geheel niet onlogisch is."*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, blijkt niet uit het administratief dossier. Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker immers *"Ik hoorde het in juli 2013 van M.E.H.A.. Hij zei me dat ik niet langer bij hem zou zijn, maar naar een andere dienst zou worden gebracht. Hij zou ook getransfereerd worden naar die eenheid, maar hij zei dat hij er niet wou gaan."* (gehoor van 26 januari 2015, p. 18), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor, gevraagd of M.E.H.A. ook moest meedoen aan de missie, antwoordde: *"Nee, hij moest enkel ons en het materiaal overdragen."* (gehoor van 8 april 2015, p. 7). Daar deze missie de aanleiding was van verzoekers problemen kan van hem worden verwacht dat hij hierover coherente verklaringen aflegt, ook al betreft het *"de persoonlijke situatie van een ander persoon, die bovendien geen naast familielid is noch behoort tot de kring van naasten"*, zoals het verzoekschrift aanvoert. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ook over de wijze waarop M.E.H.A. op de hoogte werd gebracht van de operatie in Zuid-Kordofan en de overplaatsing van zijn eenheid, legde verzoeker incoherente verklaringen af. Zo stelde hij enerzijds dat M.E.H.A. een commandant is en hij naar mensen in zijn netwerk belde wanneer hij ervan hoorde (gehoor van 26 januari 2015, p. 18), waarna hij deze informatie eerst aan verzoeker vertelde en nadien aan iedereen, terwijl hij anderzijds aangaf dat die informatie niet confidentieel was en dat president Bashir er elke dag over sprak in de media (gehoor van 8 april 2015, p. 6), om later dan weer te stellen dat M.E.H.A. deze informatie waarschijnlijk vernam omdat hij een bevel kreeg om zijn eenheid over te dragen (gehoor van 8 april 2015, p. 8). In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker zich af: *"Waarom zou verzoeker op de hoogte dienen te zijn van de wijze waarop zijn overste werd ingelicht?"*. Hij acht het *"logisch dat de verklaringen op dit punt eerder vaag zijn, daar deze informatie nooit in zulke gedetailleerde mate is overgemaakt aan verzoeker noch dat hij hierbij persoonlijk aanwezig was. De enig relevante en pertinente boodschap in deze is dat verzoeker op dwingende wijze werd overgeplaatst naar een nieuwe eenheid ten einde ingeschakeld te worden als soldaat."*. De Raad benadrukt dat van verzoeker wordt verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. Indien verzoeker, zoals het verzoekschrift lijkt te impliceren, niet op de hoogte was van de wijze waarop zijn overste werd ingelicht, kan worden verwacht dat verzoeker dit tijdens zijn verhoren zou hebben meegedeeld, in plaats van aan te geven dat hij hiervan wel op de hoogte was en vervolgens wisselende en incoherente verklaringen dienaangaande af te leggen.

Verder legde verzoeker incoherente verklaringen af over M.E.H.At., het hoofd van de politie te Khartoem. Toen hij tijdens zijn eerste gehoor gevraagd werd of hij ook een zekere M.E.H.At. kent, antwoordde verzoeker te denken dat dat de commandant van de politie was (gehoor van 26 januari, p. 21) en dat er iemand was met die naam. Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker dat hij op het huwelijk samen zat met M.E.H.A. en met M.E.H.At. en dat M.E.H.A. hem toen vertelde dat hij naar de eenheid van Hemmeti zou worden overgeplaatst. Van M.E.H.At. gaf verzoeker ook spontaan aan dat hij de generaal is en dat zijn titel 'Farik' luidt (gehoor van 8 april 2015, p. 4). Later geconfronteerd met zijn

verklaring dat deze persoon ook aanwezig was op de huwelijksceremonie, ontkende verzoeker dat hij die naam - M.E.H.At. - genoemd had in dat kader (gehoor van 8 april 2015, p. 5). De beweringen in het verzoekschrift - dat hij in het eerste verhoor heeft aangegeven *"niet meer geconcentreerd te zijn"* toen de vragen over M.E.H.At. werden gesteld en dat het evident is dat hij *"dan naderhand, ter gelegenheid van een tweede verhoor hierop terugkeert"* - kan voorgaande vaststellingen geenszins verklaren.

Over zijn beweerde arrestatie gaf verzoeker dan weer drie verschillende versies. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde hij dat hij in september 2013 gearresteerd werd door agenten van de 33e divisie van de militaire politie en nadien overgedragen werd aan de veiligheidsdienst (gehoor van 26 januari, p. 16 en 17), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde gearresteerd te zijn door eenheden van de militaire politie die hem nadien overdroegen aan de veiligheidsdienst van divisie 33 (gehoor van 8 april 2015, p. 14). Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had hij nog een andere versie gegeven en had hij beweerd dat hij gearresteerd werd door agenten van de militaire politie, die hem overdroegen aan de militaire divisie 33, die hem op hun beurt na twee weken opnieuw overdroegen aan leden van het veiligheidsapparaat. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het *"niet uit te sluiten (valt) dat in eerste verhoor een misverstand is gerezen en/of een verkeerd begrip van het feitenrelaas in hoofde ondervragers"*. Hij acht het *"opvallend dat in de beslissing dd. 07.05.2015 de component '33ste divisie' voor de betreffende dienst werd geplaatst. In de verhoren werd deze component duidelijk achter het begrip militaire politie geacteerd. Dit vormt in deze een bevestiging van bovenvermelde ongelukkige overname in het verslag, in strijd met de uittalingen en intenties van verzoeker, dewelke louter en alleen trachtte aan te duiden door wie hij werd gearresteerd, zijnde nl. de militaire politie."* Deze uitleg in het verzoekschrift strookt echter niet met verzoekers ondubbelzinnige verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar hij tijdens zijn eerste gehoor aangaf *"Ik werd gearresteerd in september 2013, door militaire politie, 33^e divisie - militaire spionnen - we noemen ze 'Al Estic'. (...) Nadien werd ik overgeplaatst naar veiligheidsdienst."* (gehoor van 26 januari 2015, p. 16), maar tijdens zijn tweede gehoor stelde *"Ik werd gevat door de militaire politie, ze gaven me aan de veiligheidsdienst van divisie 33. Rechts van inqaz brug. Eenheid 33, ze heten salah almahoundisin."* en zelfs verklaarde dat het niet mogelijk is dat men door een divisie 33 wordt gearresteerd (*"Dat kan niet wanneer je word gearresteerd, je wordt gearresteerd door militaire politie."*; gehoor van 8 april 2015, p. 14). Aan de hand van deze verklaringen is het duidelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor sprak van een 33ste divisie bij de militaire politie, doch tijdens zijn tweede gehoor aangaf dat hij door de militaire politie werd overgedragen aan de 33ste divisie van de veiligheidsdienst en dat hij zelfs uitdrukkelijk stelde dat het niet mogelijk was gearresteerd te worden door deze 33ste divisie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van *"een misverstand en/of een verkeerd begrip van het feitenrelaas in hoofde ondervragers"*, noch waarom hij een derde afwijkende versie had gegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Met betrekking tot de militaire operatie te Zuid-Kordofan waaraan verzoeker moest deelnemen, verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat deze operatie 'Operation Final Summer' wordt genoemd, en dat 'Operation Decisive Summer' dezelfde militaire operatie betreft die steeds wordt vernieuwd (gehoor van 26 januari 2015, p. 3). Hij stelde dat de eerste fase van operatie 'Decisive Summer' begon in het jaar 2012, dat de Soedanese autoriteiten deze operatie publiekelijk aankondigden (gehoor van 26 januari 2015, p. 4), dat de operatie voor het eerst werd uitgevoerd in 2012, dat de Soedanese autoriteiten deze operatie publiekelijk aankondigden in het midden of het einde van 2012 (gehoor van 26 januari 2015, p. 21) en dat verzoeker er voor het eerst iets over vernam over zijn rekrutering voor deze operatie tijdens de huwelijksceremonie in de maand juli 2013 (gehoor van 8 april 2015, p. 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker echter dat de Soedanese autoriteiten de militaire operatie aankondigden in het begin van het jaar 2013 en dat er begin 2013 reeds politieagenten uit zijn eenheid, waaronder hijzelf, geselecteerd werden om hieraan deel te nemen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Militaire operatie 'Decisive Summer' pas voor het eerst als dusdanig publiekelijk werd aangekondigd in de maand april van het jaar 2014 en dat deze operatie voor de eerste keer werd hernieuwd in december 2014 onder de naam 'Decisive Summer 2'. Hoewel er inderdaad een eerste troepenmacht van de 'Rapid Support Forces' werd ingezet te Zuid-Kordofan in de maand november 2013, die door 'Hemmeti' gerekruteerd werden in de loop van augustus 2013, betrof dit geenszins een hernieuwing van een operatie die reeds een eerste keer werd aangekondigd in de loop van het jaar 2012 en sindsdien reeds meermaals hernieuwd, zoals verzoeker beweerde. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker werd geconfronteerd *"met de Engelstalige terminologie van welbepaalde oorlogsoperaties"* en dat het *"duidelijk (is) dat op dit punt de miscommunicatie, al dan niet gesteund op verkeerde vertalingen, tussen verzoeker en tolk ernstige repercussies zouden hebben"* wordt niet weerhouden, daar uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat verzoeker wist welke operaties bedoeld werden (gehoor van 8 april 2015, p. 10; gehoor van 26 januari

2015, p. 2-4), doch dat hij onwetend bleek over de chronologie van deze operatie(s). Hij maakte overigens noch tijdens de ondervraging hieromtrent, noch op het einde van het gehoor gewag van enige verwarring omtrent de Engelstalige terminologie van de operaties. Dat verzoeker *“geenszins een journalist of een hooggeplaatst militair persoon (is) dewelke op zeer gedetailleerde wijze op de hoogte is van de oorlogsvoering”*, zoals hij stelt in zijn verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het feit dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij correct kan weergeven wanneer de belangrijkste feiten in zijn asielrelaas plaatsvonden. Gezien het feit dat zijn eenheid aan deze operatie zou moeten meewerken de aanleiding was van verzoekers onderduiken en vlucht, is de chronologie van het aankondigen van deze operatie(s), het meedelen aan verzoeker van de overdracht van zijn eenheid en het plaatsvinden van deze operatie(s) van essentieel belang voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Dat verzoeker dienaangaande dermate wisselende en incoherente verklaringen aflegde die bovendien strijdig zijn met de informatie in het administratief dossier, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.3.4. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker de miscommunicatie tussen hem en de tolk. Volgens hem is er *“tijdens de verhoren voor het CGVS in grote mate verwarring ontstaan bij verzoeker over de gestelde vragen gelet op de miscommunicatie tussen verzoeker en tolk. Aangezien de tolk vermoedelijk afkomstig was uit het Midden-Oosten, en aldus er zich communicatie – en vertaalproblemen hebben voorgedaan, is het recht van verdediging en het recht om gehoord te worden op een afdoende wijze ernstig in het gedrang gekomen. Zodat ten dien einde dient vastgesteld te worden dat de vermeende incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld door het CGVS zonder grond zijn.”*. Verzoeker wijst ook elders in het verzoekschrift *“op de gerezen communicatieproblemen tussen de tolk en verzoeker gedurende de verhoren bij het CGVS. De aanwezige tolk was immers naar alle waarschijnlijkheid afkomstig uit het Midden-Oosten en dus niet uit de regio waar verzoeker afkomstig is.”*.

De Raad wijst erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk goed begreep, waarop hij bevestigend antwoordde (gehoor van 26 januari, p. 6). Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken op het einde van zijn verhoren, maar maakte geen enkele opmerking over de communicatie met de tolk op het Commissariaat-generaal. Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen dat er *“tijdens de verhoren voor het CGVS in grote mate verwarring (is) ontstaan bij verzoeker over de gestelde vragen gelet op de miscommunicatie tussen verzoeker en tolk”*. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Arabisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal legde verzoeker een begeleidende brief vanwege zijn advocate neer waar gewezen werd op twee fouten die gemaakt zouden zijn tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat hij de operatie ‘Final Summer’ bedoelde, hoewel er ‘Hot Summer’ werd geschreven, en hij gedurende 9 maanden werd vastgehouden en niet 7. Hierin worden echter geen andere foutieve vertalingen aangegeven, waardoor loutere *post-factum* beweringen - zoals deze in het verzoekschrift - na kennisname van een negatieve beslissing niet weerhouden kunnen worden.

2.4. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Medische vaststelling Dr. D. N. dd. 04.08.2015”, “Bevestiging afspraak met Dr. D. dd. 15.06.2015”, “Medische vaststelling Dr. L.R. dd. 09.03.2015”*. Bij brief van 17 augustus 2015 legt verzoeker kopieën neer van *“Arabisch document I”* en *“Arabisch document II”* met vertaling. Ter zitting legt verzoeker de originelen van deze laatste stukken neer.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat verzoeker niet aanwezig was in Khartoem/Omdurman en dus ook niet in deze periode bij de politie aldaar en aldus evenmin overgeplaatst zijn naar Zuid-Kordofan. De medische attesten staan dus los van verzoekers geheel ongeloofwaardig asielrelaas.

De attesten "*Medische vaststelling Dr. D. N. dd. 04.08.2015*" en "*Medische vaststelling Dr. L.R. dd. 09.03.2015*", waarin gewag wordt gemaakt van littekens, erectiestoornissen en zelfmoordgedachten, kunnen verzoekers asielrelaas niet staven. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). De "*Bevestiging afspraak met Dr. D. dd. 15.06.2015*" vermeldt slechts dat verzoeker op 15 juni 2015 een afspraak heeft in het Sint Franciscus Ziekenhuis Heusden.

Het ter zitting voorgelegde "*Arabisch document I*" ("*Aanhoudingsmandaat*" van 11 maart 2015) en "*Arabisch document II*" ("*Openbare aankondiging*" zonder datum) kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. Naast de vaststelling dat dit laatste document niet gedateerd is en dat de afgiftestrook niet werd ingevuld, laat verzoeker ook ter terechtzitting na aan te geven hoe hij deze documenten alsnog bekomen heeft en waarom hij over deze stukken niet gesproken heeft op zijn verhoren op het Commissariaat-generaal op 26 januari 2015 en 8 april 2015. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK